

JESÚS CORTÉS

MAGUS

(El mag)

Capítol 1

El mag va parar el motor de la caravana i va deixar que el paisatge li parlara. Per uns xops se sentien els refilets d'un parell de cadeneres en conversa poc animada. També s'hi sentia el zum-zum d'un tractor llunyà. No es veia un gat pels voltants però el mag notava una sensació estranya, com si hi haguera algú prop. Davant tenia una estació de tren abandonada. Pertanyia al poble de Chependale que acabava de travessar a poc a poc, observant veïns, carrers i cases enjardinades. L'estació es trobava en un estat ruïnós. Una via morta s'endinsava en una nau que havia sigut taller de màquines i vagons. Tant l'estació com la nau mostraven el mateix aspecte d'abandó. Vidres trencats, finestres obertes i despenjades... Les males herbes s'havien apoderat dels racons més insospitats. Cap a l'esquerra, no molt lluny, s'hi veia el cementeri del poble. Ben mirat, es respirava una gran pau i quietud. El mag es va dir que havia tocat mare. No li calia res més.

A la porta d'entrada de l'estació hi havia un vell rellotge penjat de la paret. Marcava les tres i vint. El mag el va mirar intensament sense baixar de la caravana i el rellotge li va dir que feia tres anys que estava així, des que la nova estació va ser inaugurada a l'altre costat de Chependale, al nord. L'estació abandonada era al sud.

El poble es trobava enmig, envoltat de granges, camins, senderols, i camps de dacsa vigilats per espantaocells que pretenien resultar aterridors.

Des de feia uns anys, el mag s'havia acostumat a recórrer el país sense importar-li on poguera arribar. Es coneixia l'US 66 com la palma de la mà, però el cor sempre li demanava eixir-se'n per qualsevol estatal i acabar perdent-se per les carreteres locals que recorrien els comtats. Així havia arribat a Chependale i a aquella estació.

El poble es trobava a una curta passejada entre camps de dacsa. Poc abans, mentre el mag el travessava en la caravana buscant un lloc en el qual aïllar-se del món, va estar segur de trobar-se en un poble tranquil, de pocs habitants. No més de mil, en va calcular. Chependale era un de tants poblets perduts, als quals el progrés sempre hi arribava amb retard. En poblets així un foraster difícilment podia passar desapercebut. Però el mag havia vist bones maneres entre la gent. Per això, de seguida pensà que Chependale devia rebre els forasters amb amabilitat i un vot de confiança. Sobretot si els forasters es trobaven de pas i eren de certa edat i somriure amable.

—No està malament —es va dir el mag en veu alta.

Només hi era de pas. Si res li canviava els plans s'hi quedaria uns dies, el temps necessari per a fer uns quants trucs i tirar unes cartes. Després, amb els guanys, compraria algunes coses i, com feia sempre, se n'aniria a un altre poble.

Una ombra va travessar de sobte el vidre brut de l'espill retrovisor. Era un corb. El mag el va veure parar-se en un

dels cables de la línia telefònica. El corb es va moure sobre les potes. Mag i corb, es van mirar. El corb va batre les ales negres i a una petició del mag es va llançar cap a una de les finestres obertes del casalot que feia d'estació. Es va parar en l'ampit, mirant cap a dins. Aleshores el mag va poder veure un parell de bancs per als viatgers, cables pelats d'un antic telègraf, un penja-robes amb un braç trencat, un taulell de fusta buit, pols pertot... i petges!, petges pel terra, delatades per la pols. Eren recents, de peus menuts. El mag pensà en jovenets que potser aprofitaven l'estació com a camp de jocs; o de batalles.

El corb va tornar a la línia telefònica. El mag el va seguir amb els ulls. Li donà les gràcies per la informació. Només després es va decidir a eixir de la caravana. I quan ho anava a fer, tot d'una, trobà l'explicació a l'estranya sensació que havia notat. Quan anava a obrir-ne la porta, allí els va veure, llegint bocabadats allò que hi havia escrit i mig repelat a la porta del vehicle:

MAGUS
ENDEVÍ
HIPNOTITZADOR
CRONONAUTA
VOLEU VEURE EL FUTUR?

Eren dos xavalets de Chependale. Un duia ulleres i una gorra plana de feltre a la mà. El mag els va mirar als ulls. Ells també el van mirar, però no van veure més enllà dels trets d'un foraster d'edat avançada, encara que de rostre

vigorós. Un bigot i una pereta blanquinosa l'acostaven a una vellesa no molt llunyana.

–Com va això, xicots? Em diuen Magus –va dir el mag amb to desenfadat–. I a vosaltres?

–Henry –digué el que duia ulleres.

–Nick –digué l'altre.

Aleshores el mag va obrir els braços, i com si donara una gran notícia exclamà:

–Molt bé, Nick i Henry: un mag ha arribat al poble! Què us sembla?

Tot seguit va agafar un barret fosc d'ales amples que tenia al seient del costat, va baixar, i es va plantar el barret al cap. Una de les ales penjava un poc més que l'altra, com cansada. Al xavalet de les ulleres li recordà els xèrifs de les pel·lícules, enrobustits pels anys, però cansats de l'ofici. L'altre xavalet, quan va veure el mag tot vestit de negre, va pensar que tenia pinta d'enterramorts.

Ni l'un ni l'altre van dir res. El que es deia Henry es va cenyir la gorra al cap. Sempre ho feia quan anava a arrancar a córrer. Era com un senyal d'avís. El seu amic Nick se'l coneixia de sobra.

–Voleu que us endevine alguna cosa? –preguntà el mag, conscient de la resposta.

Negaren amb el cap.

–O voleu veure com serà el vostre poble d'ací a uns anys?

La mateixa resposta. I la colzada d'un va ser com el tir de pistola d'una sobtada carrera atlètica. Aleshores els xavalets arrancaren a córrer complint així la norma

d'allunyar-se dels desconeguts. El mag els va veure alçant pols com uns esperitats. Va somriure. Els havia mirat als ulls. Ja ho sabia quasi tot d'ells. Eren dos bons xavalets. I al taller desballestat de l'estació tenien el seu amagatall secret.

El mag va consultar l'hora al rellotge de butxaca. Eren les dotze en punt del migdia. Després, s'acostà al rellotge espatlat. Quan li va donar l'esquena, les agulles ja miraven juntes cap al cel i se sentia un tic-tac llunyà allà dins, entre les rodets rovellades, que tornaven a funcionar.

Era octubre. El cel es veia brut de núvols inofensius. Però el sol s'agraïa. I el mag ho va decidir: s'hi quedava.

Capítol 2

Nick Paxton i Henry Filby eren carn i ungla. Nick era un poc més alt que el seu amic i tenia els cabells negres. Henry era ros, duia ulleres redones i no se separava mai de la gorra de feltre que sempre duia al cap. Veure'ls junts amunt i avall no sorprenia ningú. Nick i Henry no s'entenien l'un sense l'altre. Més encara, resultava quasi impossible veure l'un sense l'altre pels carrers de Chependale. Quasi es podia dir que es llegien el pensament de tan bé que es coneixien. Junts havien arribat a compartir-ho tot; des del fred de l'hivern i la xafogor de l'estiu, fins a les llapisseres d'escola o els entrepans que s'enduien quan anaven a pescar al rierol que travessava el comtat, més enllà del pont de Raven. Junts no s'avorrien mai. Si plovia, es quedaven a casa mirant Batman i Robin a la tele, o fullejant tebeos dels superherois de Marvel. Si feia bon sol, treien fum de les bicicletes, grimpaven pels arbres del bosc buscant nius, o anaven al pont de Raven a veure passar els trens de mercaderies des de la barana d'obra. El de les sis de la vesprada de la Kansas City Southern Railway era puntual com un rellotge suís.

Nick i Henry. Havien crescut junts. Eren veïns. Eren com uns germans que no es barallaven mai. Així havia sigut des de la infància. Carn i ungla en els bons moments, i

també en els dolents. Però això estava a punt d'acabar-se. Perquè el destí, tan juganer de vegades, els volia jugar una mala passada. El destí, potser embafat de tanta amistança, va decidir canviar les regles del joc, i amb un toc subtil va fer que tot canviara de la manera més inesperada. Nick i Henry tenien dotze anys quan això passà. Per a ser més exactes, Nick tenia dotze anys i dos mesos. Henry acabava de complir els dotze. Quan tot va començar, el dia de l'aniversari, era dijous de vesprada. Tot era perfecte.

La botiga del senyor Preston va ser el lloc triat pel destí per a calfar motors abans de deixar caure el seu toc fatal en un carreró pròxim. A la botiga del senyor Preston es podia comprar quasi de tot, des de tebeos o melmelades fins a botelles de soda i pa d'hamburguesa. Al taulell mai faltaven els caramels de coloraines o les boles de xiclet, que la major part dels xiquets que hi entraven amb les mares es miraven allà dalt del taulell als recipients esfèrics de vidre, amenaçant l'economia familiar. Per sort per a ells no podien veure el congelador de gelats que hi havia darrere del taulell. La seua frustració poques vegades arribava tan lluny.

La campaneta de la porta dringà amb un so fosc. Després de quaranta anys de servici ja no sonava igual. També la veu del senyor Preston s'havia enfosquit. I també el rellotge de pèndol que hi havia en un racó deixava caure unes campanades que els anys havien tornat tètriques i greus.

—Caram!—exclamà el senyor Preston en veure entrar-hi els dos amics—, ja em pensava que no volíeu saber res de mi.

Nick i Henry el van saludar mentre el senyor Preston allargava el braç cap a les boles de xiclet.

–Hui no volem xiclets –va dir Nick.

Un poc parat, el senyor Preston no arribà a desenroscar la tapadora del recipient de vidre.

–Volem gelats de xocolata. Dos –digué Henry.

El senyor Preston deixà anar un xiulit de sorpresa. Això sí que no s’ho esperava. Ja eren a la tardor. Ningú comprava gelats des de feia setmanes. De fet, li’n quedaven quatre mal comptats al congelador i no en pensava demanar més fins a l’estiu següent.

–Gelats, volem? –digué.

–És el meu aniversari –confessà aleshores Henry–. Ho anem a celebrar. I jo convida Nick.

De seguida Henry es va furgar una butxaca.

–Porte ací el que valen. He estalviat per a...

El somriure del senyor Preston el deixà a mitges. El botiguer no dubtà ni per un moment de l’honradesa del xicon. Cap dels dos li havien donat mai motius perquè desconfiara. En un tres i no res Henry va deixar un grapat de centaus sobre el taulell. El preu exacte.

El senyor Preston va obrir el congelador i s’hi va abocar per comprovar-ne el contingut.

–Vegem què tenim per ací...

Els atifells dels gelats estaven quasi tots escurats. Però en el de xocolata encara n’hi havia. Gelat de xocolata mai en faltava, i gelat de xocolata sempre en sobrava quan la xafogor estiuenca donava pas a la frescor de la tardor. Sense saber per què, mentre preparava els gelats en uns cucurutxos de pasta de galleta, el senyor Preston va pensar que potser aquells dos gelats serien els últims que vendria aquell any.

–Ací teniu.

Nick i Henry van agafar els gelats. El senyor Preston agafà les monedes. Però només la meitat. L'altra meitat la feu relliscar fins a la vora del taulell.

–Considera-ho el meu regal d'aniversari –digué a Henry amb un somriure complaent–. Cal tractar els bons clients com es mereixen. Per molts anys, Henry!

Els ulls de Henry, i també els de Nick, mostraren una barreja de sorpresa i d'incredulitat.

–Gràcies, senyor Preston. Pe... però... –quequejà Henry–, però és que jo volia convidar Nick. A un gelat. I si només en pague un... No sé, és com si no el convidara a res.

–Aleshores convida'l a una altra cosa –va dir el senyor Preston.

–Però és que ara ja portem els gelats.

El senyor Preston deixà anar una riallada.

–Segur que no et faltaran oportunitats de convidar el teu amic a qualsevol altra cosa.

Un poc desconcertat, Henry va recollir les monedes del taulell. El detall que havia tingut el botiguer l'havia agafat desprevingut. No sabia com reaccionar, encara que el cos li demanava posar-se a pegar bots d'alegria. Dos gelats pel preu d'un! I encara podia convidar Nick a una altra cosa!

Aleshores el desconcert donà pas a un ampli somriure.

–Gràcies, senyor Preston –digué Henry.

–Gràcies –va dir també Nick, amb gest agraït.

–De res –contestà el botiguer tancant el congelador–. Per cert, heu vist el mag que hi ha al poble?

Nick i Henry es miraren.

—Sí —digué Nick—. El vam veure l'altre dia, a l'estació abandonada.

—Va en una caravana. La té aparcada allà —va afegir Henry.

—Els que l'han vist diuen que és sorprenent —continuà el senyor Preston.

—I on l'han vist? —preguntà Nick.

—A la taverna del senyor Hallycut. M'han dit que es passa el temps fent uns jocs de màgia fantàstics. El senyor Hallycut està encantat. A cada dia que passa hi va més gent.

Nick i Henry ignoraven on parava en aquell moment el mag. Des que havia arribat al poble uns dies abans s'havien deixat caure en tres ocasions per l'estació, amagats pels camps de dacsa, però no se l'havien tornat a trobar. Al taller de trens de l'estació tenien l'amagatall secret. Però es van dir que mentre la caravana del mag seguira allà no s'arriscarien a anar-hi.

—Així que el mag fa màgia a la taverna del senyor Hallycut —deixà caure Nick un poc sorprès.

—De matí i de vesprada, segons diuen —digué el botiguer. Nick i Henry tenien entès que els mags actuaven en circs i fires. Però de mags que actuaren en tavernes, no n'havien sentit parlar mai.

—Podem anar a veure'l pel finestral, eh, Henry? —va dir Nick.

Henry va afirmar amb el cap encara que no molt convençut. Igual que Nick, sabia que els xiquets no eren ben rebuts a les tavernes.

Els dos es van acomiadar amb els gelats a les mans. El senyor Preston els va perdre de vista de seguida.

—Bon profit! —els va dir en veu baixa.

Nick i Henry només necessitaven un lloc tranquil on gaudir dels gelats. L'amagatall secret a l'estació abandonada era el lloc perfecte, és clar. Però de moment no era una opció. L'amagatall secret deixaria de ser secret si algú acabava descobrint-los.

—Vam dir que no hi aniríem mentre el mag no se n'anara —recordà Nick.

—Potser ara es troba fent màgia a la taverna del senyor Hallycut, com ha dit el senyor Preston. Aleshores sí que hi podríem anar.

—Ho comprovem?

—I si no hi és, a la taverna? Podria ser a la caravana. Ens podria veure.

—Si no hi és, a la taverna, anirem de cap al pont de Raven. Allà també estarem a soles.

El pont de Raven es trobava en una muntanyola solitària, cap al nord-est. S'hi arribava pel camí de terra que menava al rierol i a la granja de porcs dels Wendell. Però ningú s'hi deixava caure si no tenia res a fer al rierol o a la granja. La nova línia ferroviària travessava la muntanyola per un túnel no més llarg que el camí que el travessava per dalt.

—Tu creus que hi arribarem a temps? —digué Henry mirant els gelats que duïen a les mans.

Nick tampoc estava convençut que els gelats no s'acabaren desfent pel camí abans d'arribar al pont, si és que decidien anar-hi.